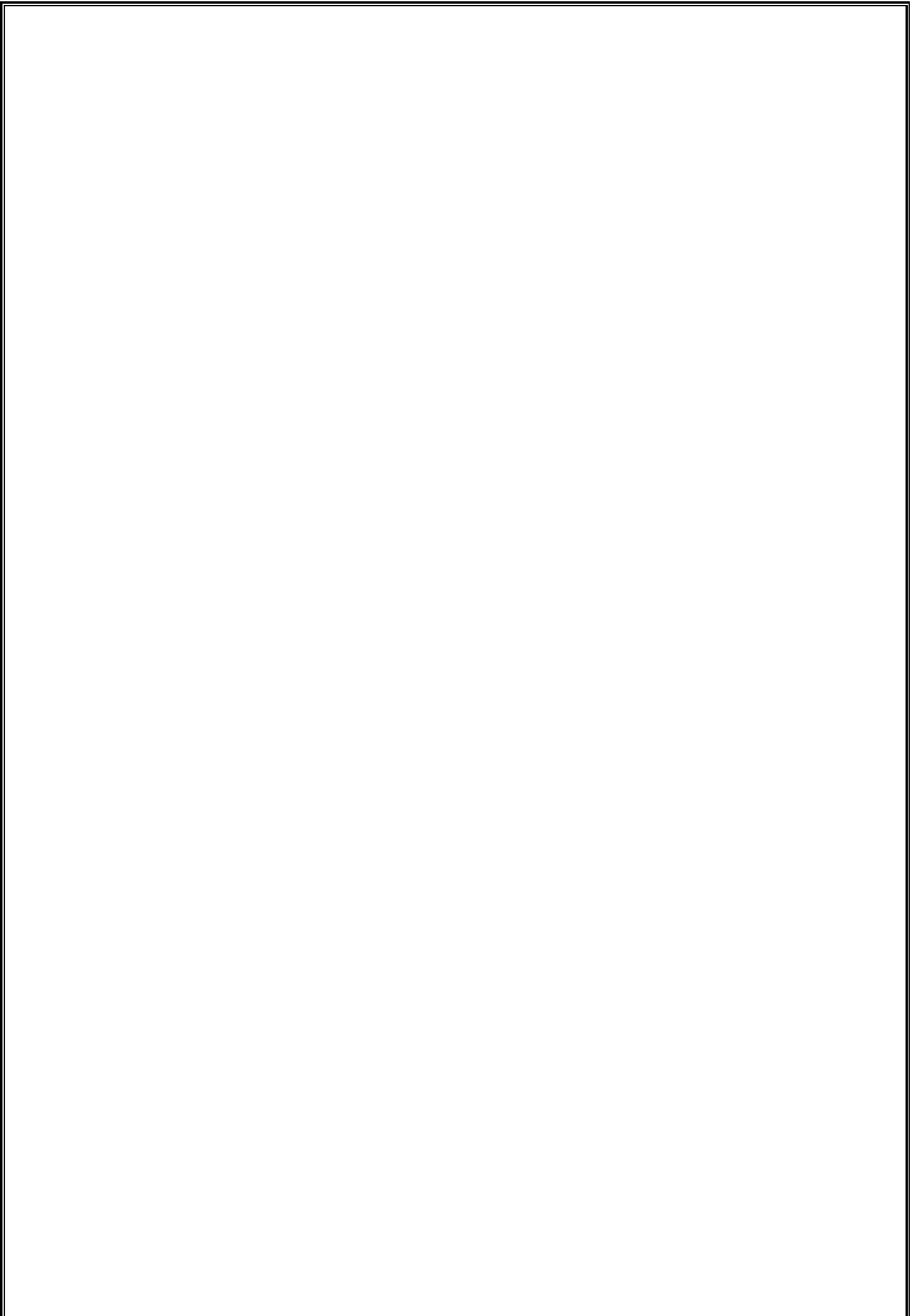

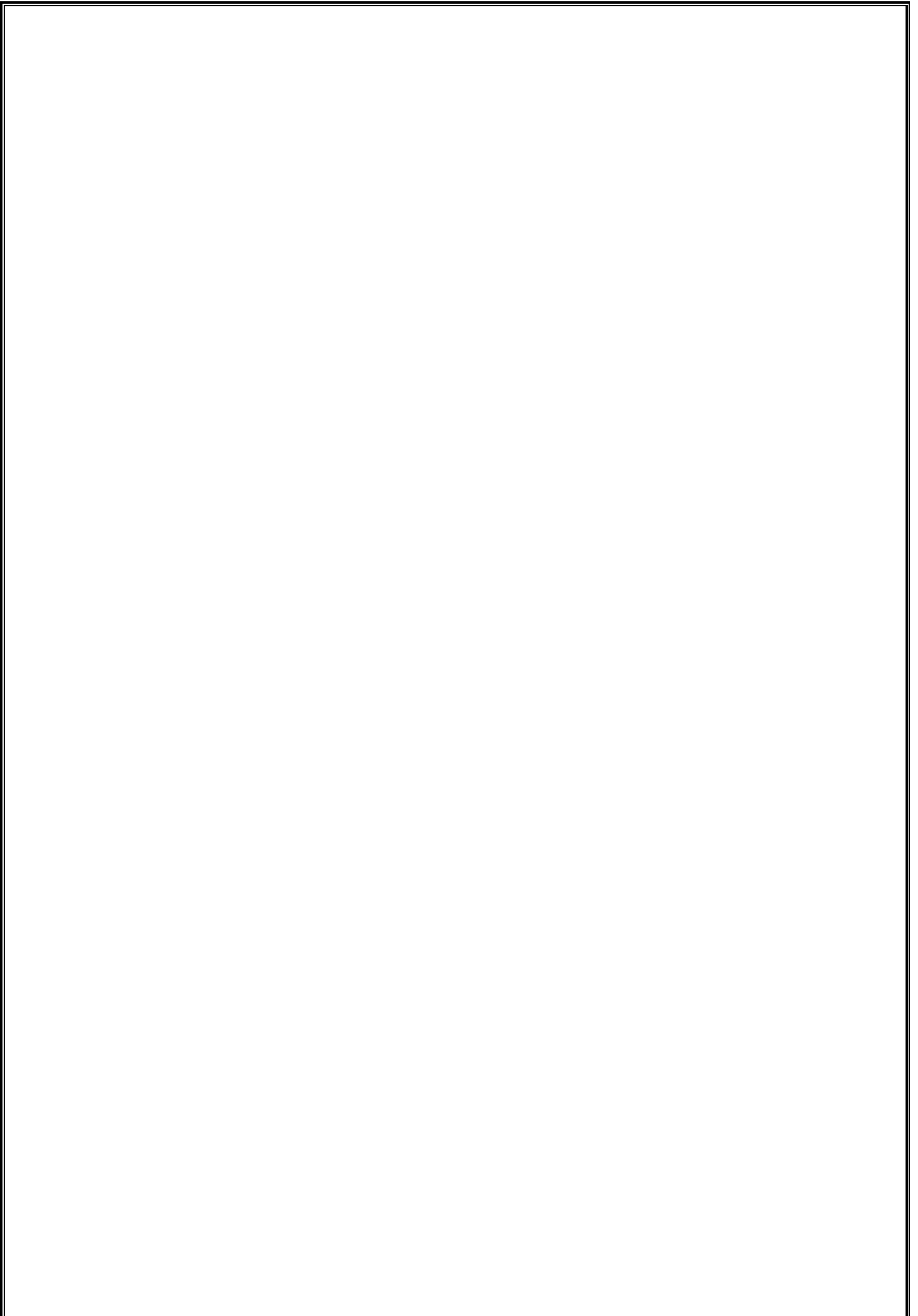
سیری در معارف امام حسین علیه السلام

نویسنده: علیرضا احمدی

مرکز حقایق اسلامی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

چکیده

امام حسین علیه السلام هم در قرآن و هم در روایات عامه و خاصه، مورد مدح و ستایش قرار گرفته اند. همه انبیا علیهم السلام به امام حسین علیه السلام توسل داشته اند و با نام آن حضرت انس گرفته بودند. در باب زیارت ایشان، روایات صحیح السند بسیاری وارد شده است که درباره سایر ائمه علیهم السلام اینگونه روایات نیامده است و امتیازهای ویژه ای فقط به ایشان عطا شده است.

کلید واژگان: امام حسین علیه السلام، زیارت، انبیا، آیه تطهیر، آیه مباهله

ولادت امام حسین (علیه السلام)

در روز سوم شعبان المعظم سال چهارم هجری آقای شهیدان و سرور و سالار شیعیان و دلباختگان، اشک هر مؤمن، امام زاهد عابد، شهید غریب، عطشان نینوا حضرت اباعبدالله الحسین الشهید علیه السلام در مدینه طیبه، عالم را به نور خود منور فرمود.

اقوال دیگر در ولادت آن حضرت پنجم شعبان و سی ام ربیع الاول و دوازدهم رجب است.^۱

القاب مبارک امام حسین (علیه السلام)

نام مقدس آن حضرت در تورات شیبر و در انجیل تاب است.

پدرشان حضرت امیرالمؤمنین علی (علیه السلام) و مادرشان حضرت صدیقه طاهره (سلام الله علیها) است.

کنیه آن حضرت ابوعبدالله و کنیه خاص آن ابوعلی است. والقاب آن حضرت عبارتند از: الشهید، السعید، والسبط الثانی، والامام الثالث، الرشید، والطیب، والوفی، والسید، والزکی، والمبارک والتابع لمرضاة الله، والسبط که مشهور ترین لقب حضرت زکی است.

اما بهترین لقب از لحاظ رتبه همان لقبی است که رسول خدا صلی الله علیه و آله وسلم به حضرت دادند، و آن این است که فرمودند:

حسن و حسین (علیهما السلام) سروران جوان های بهشت هستند.^۲

^۱. بحار الانوار ۲۰۲/۴۴

^۲. بحار الانوار ۲۳۷/۴۳

نام امام حسین (علیه السلام) از طرف خداوند متعال:

عن جابر: فلما ولدت الحسين عليه السلام جاء إليهم النبي صلى الله عليه وآله ففعل به كما فعل بالحسن عليه السلام وهبط جبرئيل على النبي صلى الله عليه وآله فقال: إن الله - عز وجل ذكره - يقرئك السلام ويقول لك، إن عليا منك بمنزلة هارون من موسى فسمه باسم ابن هارون.

قال: ما كان اسمه؟ قال: شبير، قال: لسانی عربی، قال: سمه الحسين، فسماه الحسين.

و چون امام حسین علیه السلام به دنیا آمد ..... جبرئیل علیه السلام فرود آمد و پس از رساندن تبریک خداوند تبارک و تعالی عرض کرد: علی برای تو مانند هارون است برای موسی؛ پس، این نوزاد را به نام فرزند هارون نامگذاری کن. پیامبر پرسید: نام او چیست؟ جبرئیل گفت: شُبَّير. پیامبر فرمود: زبان من عربی است. جبرئیل گفت: او را حسین بنام. پیامبر هم نام او را حسین گذاشت.^۳

با توجه به این روایت و روایات دیگر نام امام حسین علیه السلام یک اسم معمولی نیست بلکه خداوند متعال این نام را برای حضرت انتخاب می کند چون وجود اهل بیت علیهم السلام منحصر به فرد هستند و خود خداوند که آنها را بعنوان امام انتخاب میکند خودش هم نام گذاری حضرات را بعهد میگیرد.

امام حسین (علیه السلام) در قرآن

آیاتی در قرآن کریم برای امامت و افضلیت اهل بیت پیامبر (علیهم السلام) وجود دارد که خود حاکی از آن است با وجود افضل دیگر مفضل نمی تواند به عنوان امام قرار بگیرد که بعضی از این آیات عصمت اهل بیت علیهم السلام را دلالت میکند و بعضی از این آیات علم اهل بیت علیهم السلام را دلالت

^۳. معانی الاخبار ۱/۱۴۳

میکند و آیات دیگر هم که در شأن اهل بیت علیهم السلام است به افضلیت آنها بر سایرین اشاره میکند این آیات به صورت عموم هستند که امام حسین علیه السلام هم جزء حقیقی این آیات بشمار می آید.

۱- آیه تطهیر:

یکی از آیاتی که وجود مقدس امام حسین علیه السلام در آن نقش مهمی دارد و جزء افراد در این آیه هست آیه تطهیر است.

إِنَّمَا يَرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيَطَهِّرَكُم تَطْهِيرًا

خدا می خواهد هرگونه ناپاکیرا فقط از شما اهل بیت (محمد، علی، فاطمه، حسن و حسین) برطرف سازد و شما را کاملاً پاک و پاکیزه کند.^۴

بر اساس روایت های صحیحی که در کتابها و منابع معتبر اهل سنت آمده است، مقصود از (اهل البیت) در آیه مبارکه تطهیر، حضرت امیرالمؤمنین، حضرت فاطمه زهرا، امام حسن و امام حسین (علیهم السلام) هستند.

شأن نزول آیه تطهیر درباره اهل بیت علیهم السلام:

۱- احمد بن حنبل [م ۲۴۱]

احمد بن حنبل در مسند خود می نویسد:

حدَّثنا عبدالله حدَّثني أبي ثنا عبدالله بن نمير، قال: ثنا عبدالملك، يعني ابن أبي سليمان عن عطاء بن أبي رباح، قال: حدَّثني من سمع أم سلمة تذكر أن النبي صَلَّى اللهُ عليه وآله وسلَّم كان في بيتها، فأتته فاطمة ببرمة فيها خزيرة فدخلت لها عليه فقال لها: أدعى زوجك وابنيك، قالت: فجاء علي والحسين والحسن فدخلوا عليه فجلسوا يأكلون من تلك الخزيرة وهو على منامة له على دكان، تحته كساء له خيبرى،

^۴. احزاب: آیه ۳۳

قالت: وأنا أصلي في الحجرة، فأنزل الله عز وجل هذه الآية (إِنَّمَا يَرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيَطَهِّرَكُم تَطْهِيراً) قالت: فأخذ فضل الكساء فغشاهم به، ثم أخرج يده فألوى بها إلى السماء، ثم قال: «اللَّهُمَّ هؤلاء أهل بيتي وخاصتي فاذهب عنهم الرجس وطهرهم تطهيراً اللهم هؤلاء أهل بيتي وخاصتي فاذهب عنهم الرجس وطهرهم تطهيراً». قالت: فأدخلت رأسي البيت، فقلت، وأنا معكم يا رسول الله، قال: «إنك إلى خير، إنك إلى خير»

عبدالله از پدرش، از عبدالله بن نمیر، از عبدالملک بن ابی سلیمان، از عطاء بن ابی رباح حدیث کرد که گفت: کسی که از ام سلمه شنیده بود برای من نقل کرد که: پیامبر صلی الله علیه وآله وسلم در منزل ام سلمه بود که فاطمه علیها السلام با دیگی سنگی که در آن خزیره (آردی که با گوشت یا روغن طبخ میشود، مانند حلیم) بود آمد و بر ایشان وارد شد. پیامبر به ایشان فرمود که همسر و دو پسر را دعوت کن. ام سلمه گوید: علی، حسن و حسین علیهم السلام آمدند و بر ایشان وارد شده نشستند و مشغول خوردن آن غذا شدند. پیامبر در مکانی که جای خواب ایشان بود نشسته و یک عبا ی خبیری زیر ایشان بود. ام سلمه گوید: من در آن اتاق نماز می خواندم که خداوند این آیه را نازل فرمود: (إِنَّمَا يَرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيَطَهِّرَكُم تَطْهِيراً). سپس پیامبر گوشه عبا را بر سر ایشان کشید و دست خود را بیرون آورده و به آسمان بلند کرده، عرضه داشت: «خداوندا، اینان اهل بیت و خواص من هستند، پس پلیدی را از ایشان دور کن و آن ها را کاملاً پاک و پاکیزه ساز. خداوندا، اینان اهل بیت و خواص من هستند، پس پلیدی را از ایشان دور کن و آن ها را کاملاً پاک گردان». ام سلمه گوید: من سرم را داخل اتاق کردم و عرضه داشتم: ای رسول خدا، آیا من نیز با شما (اهل بیت) هستم؟ فرمود: «تو عاقبت به خیر هستی، تو عاقبت به خیر هستی».^۵

طبق روایت که از لحاظ سندی صحیح است امام حسین علیه السلام مثل امیرالمؤمنین و صدیقه

طاهره و امام حسن (علیهم السلام) از مقام عصمت برخوردار است

و حتی این آیه علاوه بر عصمت بر افضلیت امام حسین علیه السلام و سایر اهل بیت علیهم السلام

نیز دلالت دارد.

۲- ابن تیمیه

او نزد گروهی از اهل سنت معاصر بسیار مقبول و مورد اعتماد است به طوری که می توان وی را

امام آن ها به ویژه وهابیان دانست. ابن تیمیه در منهاج السنّة درباره حدیث کساء می نویسد:

وأما حدیث الكساء فهو صحیح. رواه أحمد والترمذی من حدیث أم سلمة، ورواه مسلم فی صحیحه

من حدیث عائشة.

حدیث کساء صحیح است و احمد و ترمذی آن را از امّ سلمه روایت کرده اند و مسلم نیز در صحیح

خود از عایشه نقل کرده است.^۶

۳- فخر رازی

وی که در نزد اهل سنت به امام المفسّرین مشهور است، در تفسیر خود پس از نقل حدیث کساء

ادعای اتفاق و اجماع کرده، می نویسد:

واعلم أن هذه الرواية كالمتفق علی صحتها بین أهل التفسیر والحدیث.

بدان که این روایت مانند احادیثی است که بر صحت آن بین اهل تفسیر و حدیث اتفاق وجود دارد.^۷

^۶. منهاج السنه ۶/۵

^۷. تفسیر رازی ۸۵/۸

آیه مباحله:

إِنَّ مَثَلَ عِيسَىٰ عِنْدَ اللَّهِ كَمَثَلِ آدَمَ خَلَقَهُ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ قَالَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ* الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُنْ مِنَ
الْمُمْتَرِينَ* فَمَنْ حَاجَّكَ فِيهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ فَقُلْ تَعَالَوْا نَدْعُ أَبْنَاءَنَا وَأَبْنَاءَكُمْ وَنِسَاءَنَا وَنِسَاءَكُمْ
وَأَنْفُسَنَا وَأَنْفُسَكُمْ ثُمَّ نَبْتَهِلْ فَنَجْعَلْ لَعْنَةَ اللَّهِ عَلَى الْكَاذِبِينَ* إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْقَصَصُ الْحَقُّ وَمَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا اللَّهُ
وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ* فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِالْمُفْسِدِينَ)

همانا مثل عیسی نزد خدا هم چون مثل آدم است که او را از خاک آفرید، سپس به او فرمود باش، پس موجود شد. حق از جانب پروردگار تو است، از این رواز دودلان مباح. پس هر کسی درباره او [عیسی] بعد از آن که بر تو [به واسطه وحی] علم و آگاهی آمد مجادله کند، بگو: بیاید ما پسرانمان را و شما پسرانتان، و ما زنانمان را و شما زانتان را، و ما نفوسمان را و شما نفوستان را دعوت کنیم. سپس یکدیگر را نفرین نماییم، آن گاه لعنت خدا را بر دروغ گویان قرار دهیم. همانا این از داستان های حق است و خدایی جز الله نیست و او شکست ناپذیر و داناست؛ پس اگر از حق روی بگردانند [بدانند] که همانا خداوند به حال مفسدان آگاه است.

دومین آیه که امام حسین علیه السلام به همراه پنج تن در آن حضور دارد آیه مباحله است.

شان نزول آیه:

ابن کثیر در تفسیر خود در این باره می نویسد:

وقال أبو بكر بن مردويه: حدثنا سليمان بن أحمد، حدثنا أحمد بن داود المكي، حدثنا بشر بن مهران،
حدثنا محمد بن دينار، عن داود بن أبي هند، عن الشعبي عن جابر، قال: ... فغدا رسول الله صلى الله عليه
وآله وسلم فأخذ بيد علي وفاطمة والحسن والحسين... قال جابر: «وفيههم نزلت (نَدْعُ أَبْنَاءَنَا وَأَبْنَاءَكُمْ)...» .
وهكذا رواه الحاكم في مستدرکه... ثم قال: صحيح على شرط مسلم ولم يخرجاه هكذا.

قالا: وقد رواه أبو داود الطيالسي، عن شعبة، عن المغيرة، عن الشعبي، مرسلًا. وهذا أصح.

وقد روى عن ابن عباس والبراء نحو ذلك.

ابوبکر بن مردویه، از سلیمان بن احمد، از احمد بن داوود مکی، از بشر بن مهران، از محمد بن دینار، از داوود بن ابی هند، از شعبی، از جابر نقل می کند که گفت: ... رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم سحرگهان آن گاه که دست علی، فاطمه، حسن و حسین علیهم السلام را گرفته بود، آمد. جابر گوید: «آیه مباحله درباره ایشان نازل شده است که...».

حاکم در مستدرک نیز این چنین روایت می کند... آنگاه می گوید: این حدیث با توجه به شرط مسلم صحیح است، اما آن را به این صورت نقل نکرده است.

می گویند: ابوداود طیالسی، از شعبه، از مغیره، از شعبی به صورت مرسل آن را روایت کرده، در حالی که این روایت صحیح تر است.

از ابن عباس و براء نیز به همین ترتیب روایت شده است.^۸

طبری در تفسیرش روایات متعددی را در این باره نقل می کند. وی می نویسد:

حدَّثنا ابن حمید، قال: ثنا عیسی بن فرقد، عن أبي الجارود، عن زيد بن علي، في قوله: (تَعَالَوْا نَدْعُ

أَبْنَاءَنَا وَأَبْنَاءَكُمْ) الآية، قال: كان النبي صَلَّى الله عليه وآله وسلم وعلی وفاطمة والحسن والحسين؛

ابن حمید، از عیسی بن فرقد، از ابوجارود، از زید بن علی نقل می کند که درباره آیه (تَعَالَوْا نَدْعُ

أَبْنَاءَنَا وَأَبْنَاءَكُمْ) گفت: [پیامبر صلی الله علیه وآله وسلم به همراه علی، فاطمه، حسن و حسین

علیهم السلام بودند].^۹

^۸. تفسیر ابن کثیر ۳۷۹/۱: ۳۷۸

^۹. تفسیر طبری ۳/۴۰۸

آیات دیگر هم وجود دارد ولی چون بنا به اختصار است از ذکر آنها پرهیز می‌کنیم.

امام حسین علیه السلام نزد اهل سنت

«ابوالحسن علی بن احمد بن عمر مقرئ، از محمد بن حسن نقاش و او از زید بن حباب نقل می

کند که

سفیان ثوری، از قابوس بن ابی ظبیان به نقل از پدرش و او از ابوالعباس این گونه روایت می‌کند
روزی نزد پیامبر صلی الله علیه وآله بودم. آن حضرت فرزندش ابراهیم را بر روی ران پای چپ
خویش و حسین بن علی علیهما السلام را بر روی ران پای راست خود نشانده بود. گاهی این و گاهی او را
می‌بوسید.

در این هنگام جبرئیل علیه السلام نازل شد و وحی آورد. وقتی از نزد آن حضرت رفت، پیامبر صلی
الله علیه وآله فرمود: جبرئیل از سوی پروردگام آمد و به من گفت: یا محمد! ربک یقرأ علیک السلام و
یقول لک: لست أجمعهما لک، فافد أحدهما بصاحبه؛

ای محمد! خداوند به تو سلام می‌رساند و می‌گوید: نمی‌شود هر دوی این‌ها زنده باشند. یکی از
این‌دو را جایگزین دیگری کن.

رسول خدا صلی الله علیه وآله به ابراهیم نگریست و گریه کرد آن‌گاه به حسین علیه السلام نگاه
کرد و گریست.

سپس فرمود: مادر ابراهیم کنیز است، اگر ابراهیم بمیرد، فقط من اندوهگین می‌شوم. مادر حسین،
فاطمه، پدرش علی پسرعمو، گوشت و خون من است. اگر او بمیرد، دخترم فاطمه، پسر عمویم و خودم
اندوهگین خواهیم شد. من ترجیح می‌دهم که خودم اندوهگین شوم. ای جبرئیل! روح ابراهیم را قبض کن.
ابراهیم را فدای حسین کردم.

راوی می گوید: پس از سه روز، ابراهیم از دنیا رفت. وقتی پیامبر صلی الله علیه وآله حسین علیه السلام را می دید که به سویش می آید، او را می بوسید و دو دندان پیشین او را می مکید و به سینه اش می فشرد و می فرمود:

فدیت من فدیته بابنی ابراهیم؛

فدای کسی شوم که فرزندم ابراهیم را فدای او کردم.^{۱۰}

عبدالله بن مسعود از پیامبر (صلی الله علیه و آله وسلم) نقل می کند: «ابنای الحَسَنُ و الحُسَینُ سَیِّدا

شباب اهل الجَنَّة؛ دو پسر حسن و حسین سرور جوانان اهل بهشت اند.»^{۱۱}

یعلی بن مُرّه به نقل از رسول خاتم (صلی الله علیه و آله وسلم) می گوید: «حسین منّی و أنا من

حسین، أَحَبَّ اللهُ من أَحَبَّ حَسیناً؛ من از حسین هستم و حسین از من است. خداوند دوست دارد هر آن

کس را که حسین را دوست داشته باشد.»^{۱۲}

پیامبر (صلی الله علیه و آله وسلم) فرمود: مَنْ أَحَبَّ هَذَا فَقَدْ أَحَبَّنِي؛ هر کس حسین را دوست داشته

باشد، مرا دوست خواهد داشت.»^{۱۳}

ابوهریره می گوید: «كان رسولُ الله يُحِبُّهُ حُبًّا شَدِيداً؛ رسول خدا (صلی الله علیه و آله وسلم)، امام

حسین را بسیار دوست می داشت.»^{۱۴}

---

۱۰. تاریخ بغداد ۲/۲۰۴

۱۱. الصواعق المحرقة، ابن حجر عسقلانی، ص ۱۱۴

۱۲. الصواعق المحرقة ص ۱۱۴

۱۳. مجمع الزوائد، نور الدین علی بن ابی بکر هیشمی، ج ۹، ص ۱۸۶

۱۴. مجمع الزوائد، نور الدین علی بن ابی بکر هیشمی، ج ۹، ص ۱۸۶

افضلیت زیارت امام حسین علیه السلام بر سایر زیارات

در لسان روایات به زیارت امام حسین علیه السلام اهمیت فراوانی داده است که درباره هیچکدام از ائمه اطهار علیهم السلام حتی زیارت خانه خدا اینگونه فضیلتی نیامده است خوب این حاکی از این است که وجود مقدس امام حسین علیه السلام خاص است به چند از این روایات اشاره میکنیم که البته قطره ای از دریاست.

زیارت امام حسین در روز عرفه

به نقل مرحوم ابن قولویه در کتاب شریف «کامل الزیارات» از حنان بن سدیر از پدرش از امام

صادق سلام الله علیه:

إِذَا كَانَ يَوْمُ عَرَفَةَ أَطَّلَعَ اللَّهُ تَعَالَى عَلَى زُورِ قَبْرِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْحُسَيْنِ سَلَامَ اللَّهِ عَلَيْهِ فَقَالَ لَهُمْ اسْتَأْنِفُوا
فَقَدْ غَفَرْتُ لَكُمْ ثُمَّ يَجْعَلُ إِقَامَتَهُ عَلَى أَهْلِ عَرَفَاتٍ.

زمانی که روز عرفه فرا برسد، خداوند متعال به زور قبر حضرت ابی عبد الله الحسین علیه السلام

توجه نموده پس به ایشان می فرماید: از ابتداء شروع به عمل نمائید زیرا شما را آمرزیدم سپس با اهل عرفات

انس می گیرد.^{۱۵}

که طبق این روایت خداوند متعال در روز عرفه که همه حجاج در صحرای عرفات هستند که

معرفتشان زیاد شود خداوند متعال اول به زائرین امام حسین علیه السلام نظر رحمت می اندازد بعد اهل

عرفات که زائرین خودش محسوب می شوند که در اینجا زیارت امام حسین علیه السلام از زیارت خانه خدا

بافضلیت تر است.

^{۱۵}. کامل الزیارات، ص ۱۷۹ ح ۵۴۲

زیارت انبیاء برای امام حسین علیه السلام

عن صفوان الجمال قال قال لی أبو عبد الله (علیه السلام) لما أتى الحيرة هل لك في قبر الحسين (علیه السلام) قلت و تزوره جعلت فداک قال و کیف لا أزوره و الله يزوره في كل ليلة جمعة يهبط مع الملائكة إليه و الأنبياء و الأوصياء و محمد أفضل الأنبياء و نحن أفضل الأوصياء فقال صفوان جعلت فداک فتزوره في كل جمعة حتى تدرك زيارة الرب قال نعم يا صفوان أزم ذلك يكتب لك زيارة قبر الحسين علیه السلام و ذلك تفضيل و ذلك تفضيل»؛

«صفوان گوید: امام صادق در سفری که به عراق داشت، از من پرسید: آیا از قبر امام حسین بهره می

گیری و به زیارت آن نایل می شوی؟

عرض کردم: فدایت شوم، شما هم این قبر شریف را زیارت می کنید؟

فرمود: چگونه آن را زیارت نکنم، در حالی که خدا و ملائکه و پیامبران و افضل آنان که پیامبر اسلام

است و اوصیا که افضلشان ما هستیم، در هر شب جمعه آن را زیارت می کنند!

عرض کردم: آیا شما هر شب جمعه آن را زیارت می کنید تا به زیارت خدا نایل شده باشید؟

فرمود: آری. ای صفوان! ملازم زیارت امام حسین باش تا در نامه عملت زیارت امام حسین را

بنویسند که این تفضیل است. این تفضیل است.^{۱۶}

زیارت ملائکه برای امام حسین علیه السلام

عَنْ دَاوُدَ الرَّقِّي قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) يَقُولُ مَا خَلَقَ اللَّهُ خَلْقًا أَكْثَرَ مِنَ الْمَلَائِكَةِ وَإِنَّهُ

يُنزِلُ مِنَ السَّمَاءِ كُلِّ مَسَاءٍ سَبْعُونَ أَلْفَ مَلَكٍ يُطَوِّفُونَ بِالْبَيْتِ الْحَرَامِ لَيْلَتَهُمْ حَتَّى إِذَا طَلَعَ الْفَجْرُ انصَرَفُوا إِلَى

^{۱۶}. کامل الزیارات، ص ۱۲۰، ح ۳۲۶

قَبْرِ النَّبِيِّ (صلى الله عليه وآله) فَيَسَلُّمُونَ عَلَيْهِ ثُمَّ يَأْتُونَ قَبْرَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) فَيَسَلُّمُونَ عَلَيْهِ ثُمَّ يَأْتُونَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَيَسَلُّمُونَ عَلَيْهِ ثُمَّ يَعْرُجُونَ إِلَى السَّمَاءِ قَبْلَ أَنْ تَطْلُعَ الشَّمْسُ ثُمَّ تَنْزِلُ مَلَائِكَةُ النَّهَارِ سَبْعُونَ أَلْفَ مَلَكٍ فَيَطُوفُونَ بِالْبَيْتِ الْحَرَامِ نَهَارَهُمْ حَتَّى إِذَا غَرَبَتِ الشَّمْسُ انصَرَفُوا إِلَى قَبْرِ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) فَيَسَلُّمُونَ عَلَيْهِ ثُمَّ يَأْتُونَ قَبْرَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) فَيَسَلُّمُونَ عَلَيْهِ ثُمَّ يَأْتُونَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ

(عليه السلام) فَيَسَلُّمُونَ عَلَيْهِ ثُمَّ يَعْرُجُونَ إِلَى السَّمَاءِ قَبْلَ أَنْ تَغِيبَ الشَّمْسُ

حسن بن عبد الله بن محمد بن عيسى، از پدرش، از حسن بن محبوب، از داود رقی نقل کرده، وی

گفت:

از حضرت ابو عبد الله عليه السلام شنیدم که می فرمود:

خداوند متعال مخلوقی زیادتز از فرشتگان نیافریده، در هر شب هفتاد هزار فرشته از آسمان نازل شده و از اول شب تا طلوع صبح بیت الله الحرام را طواف می کنند و پس از طلوع صبح به طرف قبر نبی اکرم صلی الله علیه و آله و سلم برگشته و به آنجا که رسیدند به حضرتش سلام نموده و بعدا به نزد قبر امیر المؤمنین علیه السلام رفته و به آن جناب سلام کرده و پس از آن به نزد قبر حسین علیه السلام آمده و بر آن وجود مبارک سلام داده و قبل از طلوع آفتاب به آسمان عروج می کنند و پس از ایشان فرشتگان روز که آنها نیز هفتاد هزار نفر هستند به زمین آمده ابتداء بیت الله الحرام را طواف کرده و طول روز به آن اشتغال دارند و پس از غروب آفتاب به طرف قبر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم رفته و بر آن جناب سلام داده و پس از آن نزد قبر امیرالمؤمنین علیه السلام می آیند و بر آن حضرت سلام کرده و بعد به نزد قبر حسین علیه السلام حاضر شده و بر آن جناب سلام داده و سپس پیش از غروب آفتاب به آسمان می روند. امیر^{۱۷}

دعا کردن رسول خدا صلی الله علیه و آله وسلم و امیرالمؤمنین و حضرت زهرا و ائمه اطهار علیهم

السلام برای زائرین ابیعبدالله الحسین (علیه السلام)

عَنْ مُعَاوِيَةَ بْنِ وَهَبٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) قَالَ قَالَ لِي يَا مُعَاوِيَةُ لَا تَدْعُ زِيَارَةَ الْحُسَيْنِ (عَلَيْهِ

السَّلَامُ) لِخَوْفٍ - فَإِنَّ مَنْ تَرَكَهُ رَأَى مِنَ الْحَسْرَةِ مَا يَتَمَنَّى أَنْ قَبْرَهُ كَانَ عِنْدَهُ أَمَا تُحِبُّ أَنْ يَرَى اللَّهُ شَخْصَكَ

وَ سَوَادَكَ فِيمَنْ يَدْعُو لَهُ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آله)

وَ عَلِيٍّ وَ فَاطِمَةَ وَ الْأَيْمَةَ ع - أَمَا تُحِبُّ أَنْ تَكُونَ مِمَّنْ يَنْقَلِبُ بِالْمَغْفِرَةِ لِمَا مَضَى وَ يَغْفَرَ لَكَ ذُنُوبُ

سَبْعِينَ سَنَةً أَمَا تُحِبُّ أَنْ تَكُونَ مِمَّنْ يَخْرُجُ مِنَ الدُّنْيَا وَ لَيْسَ عَلَيْهِ ذَنْبٌ تَتَّبِعُ [يَتَّبِعُ بِهِ] أَمَا تُحِبُّ أَنْ تَكُونَ غَدًا

مِمَّنْ يَصَافِحُهُ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آله)

از معاویة بن وهب از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده، وی گفت:

امام علیه السلام به من فرمودند:

ای معاویة به خاطر ترس و خوف زیارت امام حسین علیه السلام را ترک مکن زیرا کسی که آن را

ترک کند چنان حسرتی بخورد که آرزو کند قبر آن حضرت نزدش باشد و بتواند زیاد به زیارتش برود آیا دوست

داری که خدا تو را در زمره کسانی ببیند که حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم و حضرات علی و

فاطمه و ائمه علیهم السلام در حقشان دعاء فرموده اند؟!!

آیا دوست داری از کسانی باشی که به واسطه آمرزش لغزشهای گذشته طومار اعمالت تغییر یابد و

گناهان هفتاد سال از تو آمرزیده شود؟! آیا دوست داری از کسانی باشی که از دنیا رفته بدون اینکه گناه قابل

مواخذه داشته باشی؟! آیا دوست داری از کسانی باشی که رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم با آنها

مصافحه می فرمایند؟!^{۱۸}

زیارت امام حسین علیه السلام با یک حج و عمره معادله می کند
عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي نَصْرٍ قَالَ سَأَلَ بَعْضُ أَصْحَابِنَا أَبَا الْحَسَنِ الرَّضَا (عليه السلام) عَمَّنْ أَتَى

قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قَالَ تَعْدِلُ عُمْرَةً

پدرم از احمد بن محمد بن ابی نصر نقل کرده اند که وی گفت:

برخی از اصحاب ما، از حضرت ابا الحسن الرضا علیه السلام سؤال کرد و پرسید:

کسی که به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام برود ثوابش چه مقدار است؟ حضرت

فرمودند:

ثوابش معادل ثواب یک عمره می باشد.^{۱۹}

عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانٍ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا الْحَسَنِ الرَّضَا (عليه السلام) يَقُولُ مَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه

السلام) كَتَبَ اللَّهُ لَهُ حِجَّةً مَبْرُورَةً، از محمد بن سنان، وی می گوید:

از حضرت ابو الحسن الرضا علیه السلام شنیدم که می فرمودند:

کسی که به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام رود خداوند یک حج قبول شده برایش می

نویسد.^{۲۰}

و روایات دیگر که دلالت بر افضلیت زیارت امام حسین علیه السلام دارد تا آنجا که از زیارت خانه

خدا هم بالاتر است اگر کسی عمره یا حج مشرف شود معلوم نیست که عملش قبول باشد یا نه ولی زائر امام

حسین علیه السلام مثل کسی است که عمره یا حج مقبول انجام داده باشد.

۱۹. کامل الزیارات، ص ۱۶۲، ح ۴۷۱

۲۰. کامل الزیارات، ص ۱۶۴، ح ۴۸۲

و همچنین روایاتی به این مضمون که زیارت امام حسین علیه السلام عمر را طولانی میکند و روزی را زیاد میکند که این اثر دنیایی زیارت است و گناهان را می بخشد تا آنجایی که فرموده اند زیارت امام حسین علیه السلام هما زیارت خداوند متعال است که مجال نیست همه ی روایات را در اینجا ذکر شود.

امتیازات امام حسین علیه السلام نسبت به اهل بیت علیهم السلام

۱. لقب سیدالشهداء فقط مختص به امام حسین علیه السلام است و بقیه اهل بیت علیهم السلام با او نکه همه شهید شدند ولی اباعبدالله علیه السلام به لقب مزین شدند و این لقب از جانب خداوند متعال است طبق اون روایتی که مرحوم مجلسی در بحار الانوار ذکر فرموده است

پیامبر صلی الله علیه و آله از طرف خداوند حسین بن علی علیه السلام را سیدالشهداء معرفی کرد و فرمود:

إِنَّهُ سَيِّدُ الشُّهَدَاءِ مِنَ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، وَ سَيِّدِ شَبَابِ أَهْلِ الْجَنَّةِ مِنَ الْخَلْقِ أَجْمَعِينَ

او "حسین" سرور شهیدان از نخستین تا آخرین آنها در دنیا و آخرت است و سرور جوانان همه اهل

بهشت است.^{۲۱}

۲. شفاء فقط در تربت امام حسین علیه السلام است و بقیه ائمه از این فضیلت برخوردار نیستند و این فضیلت اختصاص به سیدالشهداء علیه السلام دارد طبق اون روایت که فرمود: جعل الشفاء فی تربته... خداوند متعال شفاء را در تربت امام حسین علیه السلام قرار داد^{۲۲} و علاوه بر این فقط تربت امام

^{۲۱}. بحار الانوار ۴۴/۲۳۸

^{۲۲}. وسائل الشیعه ۱۴/۵۳۷

حسین علیه السلام است که برای سجده مورد افضلیت قرار گرفته است که حضرت صادق علیه السلام فرمودند: روی معاویه بن عمار قال: کان لأبی عبد الله علیه السلام خريطة ديباج صفراء فيها تربة أبي عبد الله عليه السلام فكان إذا حضرت الصلاة صبه على سجادته وسجد عليه، ثم قال عليه السلام: السجود على تربة الحسين عليه السلام يخرق الحجب السبع معاويه بن عمار (یکی از اصحاب امام صادق علیه السلام) می گوید: امام صادق علیه السلام را کیسه ای ابریشمین و زرد بود که در آن خاک کربلای حسین بود. چون هنگام نماز فرا می رسید آن خاک را بر سجاده خود می ریخت و بر آن سجده می کرد سپس فرمود: سجده بر تربت امام حسین (علیه السلام) حجاب های هفت گانه را برطرف می کند^{۲۳}

۳ . اجابت دعا در زیر گنبد امام حسین علیه السلام این هم فضیلتی است که هیچ کدوم از ائمه علیهم السلام ندارند حتی رسول خدا صلی الله علیه و آله وسلم و امیرالمؤمنین علیه السلام این فضیلت اختصاصی است که خداوند متعال فقط به امام حسین علیه السلام بخشیده است که فرمود: وإجابة الدعاء تحت قبته،^{۲۴}

۴ . چهارمین امتیاز برای امام حسین علیه السلام این است که امامت از نسل ایشان تحقق گرفت که فرمود: والأئمة من ذریته «ائمه را از ذریه و نسل امام حسین علیه السلام قرارداد»^{۲۵}

۵ . پنجمین امتیاز در باب زیارت امام حسین علیه السلام است که زایرنش تا زمانی که در حال زیارت هستند این ایام از عمرشان بحساب نمی آید و فرمود: وأن لا تعد أيام زائریه من أعمارهم^{۲۶}

---

۲۳. بحارالانوار ۱۳۵/۹۸

۲۴. وسائل الشیعه ۵۳۷/۱۴

۲۵. وسائل الشیعه ۵۳۷/۱۴

۲۶. وسائل الشیعه ۵۳۷/۱۴

عَنْ هَيْثَمِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ الرَّمَّانِيِّ عَنْ أَبِي الْحَسَنِ الرِّضَا (عليه السلام) عَنْ أَبِيهِ (عليه السلام) قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدٍ الصَّادِقُ (عليهما السلام) إِنَّ أَيَّامَ زَائِرِي الْحُسَيْنِ (عليه السلام) لَا تُحْسَبُ مِنْ أَعْمَارِهِمْ وَلَا تُعَدُّ مِنْ أَجَالِهِمْ

از هیثم بن عبد الله رمّانی از حضرت ابی الحسن الرضا علیه السلام نقل نموده و آن جناب از پدر بزرگوارشان حکایت کرده اند که ابو عبد الله جعفر بن محمد الصادق علیهما السلام فرمودند:

ایام زیارت حضرت امام حسین علیه السلام جزء عمر زائر شمرده نشده و از اجلشان محسوب نمی

گردد.^{۲۷}

ارادت انبیاء به امام حسین (علیه السلام)

پذیرفته شدن توبه حضرت آدم ابوالبشر علیه السلام بواسطه ندبه بر ابی عبدالله علیه السلام در سیره و احوالات حضرت آدم ابوالبشر علیه السلام نقل شده که ایشان پس از رانده شدن از بهشت بسیار ناراحت و غمگین شده از روی ندامت و پشیمانی رو به درگاه الهی آورد و به استغاثه پرداخت تا اینکه پس از مدتی در رحمت خود را به روی او گشود و به واسطه امین وحی کلماتی را به او آموخت آدم با خواندن این کلمات به درگاه ربوبی تمسک جست و بدین وسیله توبه اش پذیرفته شد. «فتلقى آدم من ربه ی کلمات فتاب علیه انه هو التواب الرحیم»^{۲۸}

سپس آدم از پروردگارش کلماتی دریافت داشت (و با آنها توبه کرد) و خداوند توبه او را پذیرفت

چرا که خداوند توبه پذیر و مهربان است.»

^{۲۷}. کامل الزیارات ص ۱۴۳

^{۲۸}. بقره آیه ۳۷

فتلقى آدم من ربه كلمات " أنه رأى ساق العرش وأسماء النبي والأئمة عليهم السلام فلقنه جبرئيل

قل: يا حميد بحق محمد، يا عالي بحق علي، يا فاطر بحق فاطمة، يا محسن بحق الحسن والحسين ومنك
الإحسان.

فلما ذكر الحسين سألت دموعه وانخشع قلبه، وقال: يا أخى جبرئيل فى ذكر الخامس ينكسر قلبى
وتسيل عبرتى؟ قال جبرئيل: ولدك هذا يصاب بمصيبة تصغر عندها المصائب، فقال: يا أخى وما هى؟ قال:
يقتل عطشاناً غريباً وحيداً فريداً ليس له ناصر ولا معين، ولو تراه يا آدم وهو يقول: واعطشاه واقلة ناصراه، حتى
يحول العطش بينه وبين السماء كالدخان، فلم يجبه أحد إلا بالسيوف، وشرب الحتوف، فيذبح ذبح الشاة من
قفاه، وينهب رحله أعداؤه وتشهر رؤوسهم هو وأنصاره فى البلدان، ومعهم النسوان، كذلك سبق فى علم
الواحد المنان، فبكى آدم وجبرئيل بكاء الثكلى.

چون خداوند خواست توبه آدم (عليه السلام) را قبول نماید جبرئيل را نزد او فرستاد جبرئيل
(عليه السلام) به آدم یاد داد که خداوند را به این دعا بخواند: «يا حميد بحق محمد (صلى الله وعلیه وآله وسلم)
يا عالي بحق على (عليه السلام) يا فاطر بحق فاطمه (سلام الله عليهم) يا محسن بحق الحسن (عليه السلام)
يا قديم الاحسان بحق الحسين (عليه السلام) و منك الاحسان.» آدم (عليه السلام) خداوند را به این کلمات
مبارکه خواند. زمانی که جبرئيل نام امام حسين (عليه السلام) را بر زبان جاری ساخت قلب آدم (عليه السلام)
گرفت و ق از چشمانش جاری شد. گفت: «ای جبرئيل (عليه السلام) چرا در یادکرد پنجمین نفر دلم شکست
و اشکم جاری شد» جبرئيل (عليه السلام) گفت: «ای آدم (عليه السلام) این فرزند تو به مصیبتی بزرگ دچار
می شود که تمامی مصیبت ها نزد آن کوچک است.» سپس جبرئيل ادامه داد و گفت: «حسین (عليه السلام)
تشنه و غریب و بی یار و یاور کشته می شود. ای آدم (عليه السلام) اگر تو او را ببینی در حالی که می گوید: و
اعطشاه واقلة ناصراه تا به جایی که از تشنگی چشمانش تیره و تاریک می شود و آسمان را به مانند دودی در

دیدگان خود می بیند و کسی او را جز دم شمشیر و شربت جواب ندهد تا اینکه او را مانند گوسفند سر از قفا ببرند مرگ و اموال او را غارت کنند و سر او و اصحاب او را بر سر نیزه‌ها نمایند و اهل و عیال او را اسیر سازند و این پیشآمد در علم خدا آن چنان که گفتم رقم خورده است پس آدم و جبرئیل مانند زن پسر مرده گریه کردند^{۲۹}

که طبق این روایات و روایات دیگر توبه حضرت آدم علیه السلام بواسطه گریه بر ولی خدا امام حسین علیه السلام پذیرفته شد.

توسل و گریه حضرت نوح علیه السلام برای سیدالشهداء علیه السلام:

وروی أن نوحا لما ركب في السفينة طافت به جميع الدنيا فلما مرت بكر بلا أخذته الأرض، وخاف نوح الغرق فدعا ربه وقال: إلهي طففت جميع الدنيا وما أصابني فزع مثل ما أصابني في هذه الأرض فنزل جبرئيل وقال: يا نوح في هذا الموضع يقتل الحسين سبط محمد خاتم الأنبياء، وابن خاتم الأوصياء فقال: ومن القاتل له يا جبرئيل؟ قال: قاتله لعين أهل سبع سماوات وسبع أرضين، فلعنه نوح أربع مرات فسارت السفينة حتى بلغت الجودي واستقرت عليه.

در بیان احوالات حضرت نوح علیه السلام اینگونه روایت شده که:

زمانی که کشتی او به محل شهادت سید و سالار شهیدان (علیه السلام) رسید کشتی به تلاطم افتاد نوح (علیه السلام) از این حالت وحشت زده شد و احساس کرد که کشتی در معرض غرق شدن است پس به درگاه خدا استغاثه نمود و گفت: پروردگارا همه دنیا را سیر کردم اما دلهره‌ای به مانند دلهره‌ای که در این سرزمین در دلم ایجاد شد به من دست نداد. جبرئیل (علیه السلام) نازل شد و به او فرمود: ای نوح (علیه السلام) اینجا همان جایی است که حسین (علیه السلام) سبط محمد (صلی الله وعلیه وآله وسلم)

(خاتم انبیاء) و پسر خاتم اوصیا (علیه السلام) کشته می شود. نوح (علیه السلام) پرسید قاتل او کیست؟ جبرئیل (علیه السلام) پاسخ داد: قاتلش مردی لعین است در نظر اهل آسمانها و زمین. سپس جریان کربلا را برای او بیان نمود. پس نوح (علیه السلام) و کشتی نشینان گریستند و بر قاتلش لعن فرستادند و گذشتند.^{۳۰}

ارتباط حضرت ابراهیم علیه السلام با امام حسین علیه السلام

در باره سیره حضرت ابراهیم علیه السلام و گریه او بر امام حسین علیه السلام روایات مختلف است

که بنده یکی از آن ها را ضمیمه میکنم

عن الفضل قال: سمت الرضا علیه السلام يقول: لما أمر الله عز وجل إبراهيم عليه السلام أن يذبح مكان ابنه إسماعيل الكبش الذي أنزله عليه تمنى إبراهيم أن يكون قد ذبح ابنه إسماعيل بيده وأنه لم يؤمر بذبح الكبش مكانه، ليرجع إلى قلبه ما يرجع إلى قلب الوالد الذي يذبح أعز ولده عليه بيده، فيستحق بذلك أرفع درجات أهل الثواب على المصائب.

فأوحى الله عز وجل إليه: يا إبراهيم من أحب خلقي إليك؟ فقال: يا رب ما خلقت خلقا هو أحب إلي من حبيبيك محمد، فأوحى الله إليه: أفهو أحب إليك أم نفسك؟ قال: بل هو أحب إلي من نفسي، قال: فولده أحب إليك أم ولدك؟

قال: بل ولده، قال: بذبح ولده ظلما على أيدي أعدائه أوجع لقلبك أو ذبح ولدك بيدك في طاعتي؟ قال: يا رب بل ذبحه على أيدي أعدائه أوجع لقلبي.

قال: يا إبراهيم فان طائفة تزعم أنها من أمة محمد ستقتل الحسين ابنه من بعده ظلما وعدوانا كما يذبح الكبش، ويستوجبون بذلك سخطي، فجزع إبراهيم لذلك وتوجع قلبه وأقبل يبكي، فأوحى الله عز

وجل: یا ابراهیم قد فدیت جزعک علی ابنک اسماعیل - لو ذبحته بیدک - بجزعک علی الحسین وقتله، وأو جبت لك أرفع درجات أهل الثواب علی المصائب وذلك قول الله عز وجل " وفدیناه بذبح عظیم

در روایتی از امام رضا (علیه السلام) نقل شده: «زمانی که ابراهیم (علیه السلام) ماموریت یافت تا فرزندش اسماعیل (علیه السلام) را به درگاه الهی قربانی نماید فرزندش را برای قربانی کردن به قربانگاه برد اما خداوند امر نمود که ابراهیم (علیه السلام) گوسفندی را به جای پسرش اسماعیل (علیه السلام) قربانی کند. ابراهیم (علیه السلام) آرزو نمود کاش گوسفندی نیامده بود و او پسرش را به دست خود قربانی می نمود تا اینکه دلش شکسته می شد و به درجه رفیع صبر و رضا نائل می گردید. پس وحی شد که: ای ابراهیم (علیه السلام) چه کسی محبوبترین خلق در نزد توست؟ عرض کرد: حبیب تو محمد (صلی الله وعلیه وآله وسلم). وحی آمد که: او را بیشتر دوست داری یا خودت را؟ ابراهیم (علیه السلام) گفت: البته که او برای من دوست داشتنی تر از جانم است. خداوند فرمود: آیا فرزند او را بیشتر دوست داری یا فرزند خود را؟ ابراهیم (علیه السلام) عرض کرد: فرزند او را. وحی آمد: آیا بریده شدن سر فرزند او به تیغ ستم دشمنان بیشتر دلت را می سوزاند یا ذبح فرزندت به دست خودت در راه طاعت من؟ عرض کرد: ذبح او به دست دشمنان بیشتر دل مرا می سوزاند. فرمود: ای ابراهیم (علیه السلام) جمعی که گمان می برند از امت خاتم انبیاء (صلی الله وعلیه وآله وسلم) هستند فرزند او حسین (علیه السلام) را به ظلم و ستم به مانند گوسفند سر می برند و به جهت این عمل مستحق غضب و سخط من می شوند. پس ابراهیم (علیه السلام) جزع نمود و دلش شکست و گریست. در این هنگام وحی آمد که: ای ابراهیم (علیه السلام) به خاطر ناله و شیونی که تو برای حسین (علیه السلام) انجام دادی، قربانی ات را پذیرفتم و برای تو درجات رفیع اهل مصائب را واجب نمودم. و این است قول خداوند که: وفدیناه بذبح عظیم؛ ما ذبح عظیمی را فدای او کردیم.^{۳۱}

گریه حضرت موسی کلیم الله برای امام حسین علیه السلام

وروی أن موسی کان ذات یوم سائرا ومعه یوشع بن نون، فلما جاء إلى أرض کربلا انخرق نعله، وانقطع شراکه، ودخل الخسک فی رجلیه، وسال دمه، فقال: إلهی ای شیء حدث منی؟ فأوحی إلیه أن هنا یقتل الحسین علیه السلام وهنا یسفک دمه، فسال دمک موافقة لدمه فقال: رب ومن یكون الحسین؟ فقیل له: هو سبط محمد المصطفی، وابن علی المرتضی، فقال: ومن یكون قاتله؟ فقیل: هو لعین السمک فی البحار، والوحوش فی القفار، والطیر فی الهواء، فرفع موسی یدیه ولعن یزید ودعا علیه وأمن یوشع بن نون علی دعائه ومضی لشأنه.

روایت شده که روزی حضرت موسی (علیه السلام) به همراه یوشع بن نون (علیه السلام) در مسافرت به سرزمین کربلا رسیدند در این هنگام نعلینش پاره شد و بند آن از هم گسست و خاری در پای او فرورفت و خون از آن جاری شد، عرض کرد خدایا آیا چیزی از من سر زده است، وحی آمد: (نه گناهی از تو سر زده است اما) اینجا جایی است که حسین (علیه السلام) به شهادت می رسد و این جاری شدن خون تو جهت همراهی و همدردی تو با آن جناب بود. موسی (علیه السلام) گفت: حسین (علیه السلام) کیست؟ به او گفته شد: سبط محمد مصطفی (صلی الله وعلیه وآله وسلم) و پسر علی مرتضی (علیه السلام). پرسید قاتل او کیست؟ گفته شد: او لعین ماهیان دریا و حیوانات وحشی بیسه زار و مرغان در آسمان است. پس موسی دستانش را بلند کرد و بر یزید لعن فرستاد و او را نفرین کرد و یوشع بن نون آمین گفت.^{۳۲}

حضرت عیسی و امام حسین علیه السلام

ابن عباس روایتی را از امیرالمؤمنین (علیه السلام) نقل می کند که امیرالمؤمنین علی (علیه السلام) هنگام حرکت به سوی صفین، هنگام فرود در دشت نینوا، فرمود:

أَنَّهُ (عيسى) مَرَّ بِهَا وَ مَعَهُ الْحَوَارِيُّونَ فَرَأَى هَاهُنَا الطَّبَّاءَ مُجْتَمِعَةً وَ هِيَ تَبْكِي فَجَلَسَ عَيْسَى وَ جَلَسَ

الْحَوَارِيُّونَ مَعَهُ فَبَكَى وَ بَكَى الْحَوَارِيُّونَ وَ هُمْ لَا يَدْرُونَ لِمَ جَلَسَ وَ لِمَ بَكَى فَقَالُوا :

يَا رُوحَ اللَّهِ وَ كَلِمَتَهُ مَا يَبْكِيكَ؟!

قَالَ : أَتَعْلَمُونَ أَيَّ أَرْضٍ هَذِهِ؟

قَالُوا : لَا!

قَالَ : هَذِهِ أَرْضٌ يُقْتَلُ فِيهَا فَرْخُ الرَّسُولِ أَحْمَدَ (صلى الله عليه وآله وسلم) وَ فَرْخُ الْحُرَّةِ الطَّاهِرَةِ الْبُتُولِ

شَبِيهَةَ أُمِّي وَ يَلْحَدُ فِيهَا طِينَةٌ أَطْيَبُ مِنَ الْمِسْكِ لِأَنَّهَا طِينَةُ الْفَرْخِ الْمُسْتَشْهِدِ وَ هَكَذَا يَكُونُ طِينَةُ الْأَنْبِيَاءِ وَ

أَوْلَادِ الْأَنْبِيَاءِ!

فَهَذِهِ الطَّبَّاءُ تُكَلِّمُنِي وَ تَقُولُ إِنَّهَا تَرَعَى فِي هَذِهِ الْأَرْضِ شَوْقًا إِلَى تُرْبَةِ الْفَرْخِ الْمُبَارَكِ وَ زَعَمَتْ أَنَّهَا

أَمِنَةٌ فِي هَذِهِ الْأَرْضِ ثُمَّ صَرَبَ بِيَدِهِ إِلَى هَذِهِ الصَّيْرَانِ فَشَمَّهَا وَ قَالَ هَذِهِ بَعْرُ الطَّبَّاءِ عَلَى هَذِهِ الطَّيْبِ لِمَكَانِ

حَشِيشِهَا!

حضرت عيسى (عليه السلام) به همراه حواریون از کربلا می گذشتند و او آهوانی را دید که در اینجا

جمع شده اند.

آنها گریان به نزد عیسی (عليه السلام) آمدند و عیسی (عليه السلام) نشست و حواریان نیز نشستند و

او گریست و حواریان نیز گریستند، در حالی که نمی دانستند چرا عیسی (عليه السلام) نشست و چرا گریه می

کند؟

آن گاه گفتند : ای روح خدا و ای کلمه خدا!

برای چه گریه می کنی؟

عیسی (عليه السلام) فرمود : آیا می دانید که این، چه سرزمینی است؟

گفتند : نه!

عیسی (علیه السلام) فرمود : این ، سرزمینی است که فرزند احمد رسول اکرم (صلی الله علیه و آله وسلم) و فرزند آن آزاده پاک یعنی بتول که شبیه مادرم مریم بود، در این جا کشته می شود و در تربتی که به سبب سرشت آن فرزند شهید، خوش بوتر از مُشک است، دفن می شود و البتّه سرشت پیامبران و اولاد پیامبران، چنین (خوش بو) است.

این آهوها با من گفتگو می کنند و می گویند :

ما به خاطر اشتیاقی که به تربت این نونهال شهید داریم، در این سرزمین می چریم و یقین دارند که در این سرزمین، در امان اند.^{۳۳}

همه انبیاء علیهم السلام با امام حسین علیه السلام ارتباط داشتند و برای مصیبت حضرت گریستند بنده جهت اختصار چند نمونه بیشتر ذکر نکردم

در حقیقت امام حسین علیه السلام خودش را در راه خدا هدیه کرد بخاطر اینکه مردم از جهالت بیرون روند جهالت یعنی عدم شناخت امام واجب الطاعه که بر همگان واجب است امام خودشون رو بشناسند همون هدفی که امام حسین علیه السلام خودش را بخاطر آن فدا کرد که مردم امام شناس شوند و با امامت پیوند بخورند .

فهرست منابع و مآخذ

قرآن کریم

بحار الأنوار الجمامعة لدرر أخبار أئمة الأطهار: العلامة محمد باقر المجلسي، مؤسسة الوفاء، بيروت، لبنان، ١٤٠٣.

وسائل الشيعة إلى تحصيل مسائل الشريعة: الشيخ محمد بن الحسن الحرّ العاملي، مؤسسة آل البيت عليهم السلام لإحياء التراث، ١٤١٤.

مسند احمد: احمد بن حنبل شيباني، دارالصادر، بيروت، بي تا

منهاج السنة النبويه: احمد ابن عبدالحليم بين تيمية حرامى (ابن تسميه)، دار احد، بي تا

تفسير الرازى (مفاتيح الغيب): محمد ابن عمر (فخر رازى) دار اخبار التراث العربى، بيروت، چاپ

سوم، سال ١٤٢٠

تفسير الطبرى (جامع البيان فى تفسير القران): محمد ابن جرير بن يزيد طبرى، دار

الفكر، بيروت، سال ١٤١٥

تفسير ابن كثير (تفسير القران العظيم): ابو محمد عبدالرحمن بن محمد بن ابى حاتم رازى، المكتبة

العصريه، بي تا

تاريخ بغداد: احمد بن على خطيب بغدادى، دار الكتب علميه، بيروت، لبنان، چاپ اول، سال

١٤١٧

الصّواعق المُحرقة: احمد بن محمّد بن محمّد بن على بن حجر هيثمى مكّي، تحقيق عبدالرحمان

بن عبدالله تركى و كامل محمّد خرّاط، مؤسسه رسالت، بيروت، لبنان، چاپ اول، سال ١٤١٧.

مجمع الزوائد ومنبع الفوائد: أبو الحسن نور الدين علي بن أبي بكر بن سليمان الهيثمي، مكتبة

القدسى، القاهرة.

كامل الزيارات: أبو القاسم جعفر بن محمّد بن قولويه القمى، منشورات المؤسسة الأعلمى، بيروت،

چاپ اول، ١٤٣٠.

معانى الأخبار: الشيخ الصدوق محمد بن على بن بابويه القمى، نشر صادق، تهران، چاپ اول،

١٣٩٦ ش.